

GDPR

ŘEŠENÍ PROBLÉMŮ

V PRAXI OBCÍ

- › realizace povinností správce osobních údajů
- › dokládání plnění povinností
- › nezbytné vnitřní předpisy
- › nejčastější pochybení a jejich řešení
- › zpracování osobních údajů zaměstnanců

GDPR

ŘEŠENÍ PROBLÉMŮ

V PRAXI OBCÍ

- realizace povinností správce osobních údajů
- dokládání plnění povinností
- nezbytné vnitřní předpisy
- nejčastější pochybení a jejich řešení
- zpracování osobních údajů zaměstnanců

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

*Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována ani šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude **restně stíháno**.*

Edice Právo pro praxi

JUDr. Eva Janečková

GDPR – Řešení problémů v praxi obcí

Vydala Grada Publishing, a.s.

U Průhonu 22, 170 00 Praha 7

tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400

www.grada.cz

jako svou 7167. publikaci

Odpovědná redaktorka Ing. Michaela Průšová

Realizace obálky Vojtěch Kočí

Sazba Antonín Plicka

Počet stran 344

První vydání, Praha 2019

Vytiskla tiskárna Tisk Centrum, s.r.o., Moravany

© Grada Publishing, a.s., 2019

ISBN 978-80-271-2718-4 (pdf)

ISBN 978-80-271-2719-1 (ePub)

ISBN 978-80-247-2925-1 (print)

Obsah

Seznam použitých pojmů	9
Seznam zkratek	11
Úvod	13

I. OBECNÁ ČÁST

1 Základní pojmy používané v oblasti ochrany osobních údajů	19
2 Základní zásady Obecného nařízení (GDPR) a jejich odraz v povinnostech	35
2.1 Zásada zákonnosti, korektnosti a transparentnosti	35
2.2 Zásada účelového omezení	40
2.3 Zásada minimalizace údajů	41
2.4 Zásada přesnosti	42
2.5 Zásada omezení uložení	43
2.6 Zásada integrity a důvěrnosti	45
2.7 Zásada odpovědnosti	45
3 Práva subjektu údajů	47
3.1 Právo na informace	48
3.2 Právo na přístup k osobním údajům	66
3.3 Právo na opravu a doplnění	71
3.4 Právo na výmaz	74
3.5 Právo na omezení zpracování	82
3.6 Právo na přenositelnost	84
3.7 Právo vznést námitku	91
3.8 Právo nebýt předmětem žádného rozhodnutí založeného výhradně na automatizovaném zpracování, včetně profilování	93
3.9 Právo podat stížnost u dozorového úřadu	99
3.10 Výkon práv	100

4	Souhlas se zpracováním osobních údajů	103
5	Záznamy o činnostech	111
6	Posouzení vlivu na ochranu osobních údajů	115
7	Smlouva o zpracování osobních údajů	123
8	Zabezpečení osobních údajů a jeho porušení	133
8.1	Povinnost zabezpečit osobní údaje	133
8.2	Porušení zabezpečení osobních údajů	139
8.3	Úloha zpracovatele	147
9	Dozorový úřad	149
10	Jmenování pověřence pro ochranu osobních údajů	157
11	Sankce	173

II. ZVLÁŠTNÍ ČÁST

1	Zveřejňování osobních údajů, mlčenlivost	187
1.1	Zveřejňování smluv podle zákona o registru smluv a ochrana osobních údajů ...	189
1.2	Ochrana osobních údajů při poskytování informací	196
1.3	Povinnost mlčenlivosti a ochrana osobních údajů	216
1.4	Zveřejňování na úřední desce	226
1.5	Pořízení a zveřejnění záznamu z jednání zastupitelstva za účelem informování veřejnosti	233
2	Zpracování osobních údajů zaměstnanců obce	239
2.1	Zpracování osobních údajů před vznikem pracovního poměru	243
2.2	Zpracování osobních údajů v průběhu pracovního poměru	254
2.3	Zpracování osobních údajů po skončení pracovního poměru	261
2.4	Ochrana soukromí zaměstnanců na pracovišti	263

3	Video a audio záznamy jako zpracování osobních údajů	271
3.1	Pořizování zvukového a obrazového záznamu účastníkem řízení	277
3.2	Pořizování zvukového a obrazového záznamu ze strany správního orgánu	281
3.3	Kamerový systém uvnitř úřadu	283
3.4	Možnost využití záznamu z kamerového systému ve správním řízení	287
3.5	Městské dohlížecí kamerové systémy	291
3.6	Provozování kamerových systémů v obecních bytových domech	302
4	Zákonný rámec zpracování osobních údajů obecní policií	307
5	Zvláštní činnosti obce	313
5.1	Kroniky obce	313
5.2	Jubilea a gratulace občanům	319
5.3	Správní řízení	323
5.4	Poskytování osobních údajů při kontrole	327
6	Měření rychlosti	329
	Závěr	333
	Seznam použité literatury a materiálů	335

Seznam použitých pojmů

Obecné nařízení (GDPR)	<p>Nariadení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů)</p> <p>(General Data Protection Regulation)</p>
osobní údaje	<p><i>definice podle zákona o ochraně osobních údajů:</i> jakékoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu</p> <p><i>definice podle Nařízení:</i> veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě – o subjektu údajů</p>
správce	<p><i>definice podle zákona o ochraně osobních údajů:</i> každý subjekt, který určuje účel a prostředky zpracování osobních údajů, provádí zpracování a odpovídá za něj. Zpracováním osobních údajů může správce zmocnit nebo pověřit zpracovatele, pokud zvláštní zákon nestanoví jinak.</p> <p><i>definice podle Nařízení:</i> fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který sám nebo společně s jinými určuje účely a prostředky zpracování osobních údajů; jsou-li účely a prostředky tohoto zpracování určeny právem Unie či členského státu, může toto právo určit dotčeného správce nebo zvláštní kritéria pro jeho určení</p>
subjekt údajů	<p>identifikovatelná fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, např. jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby</p>
souhlas	<p><i>definice podle zákona o ochraně osobních údajů:</i> svobodný a vědomý projev vůle subjektu údajů, jehož obsahem je svolení subjektu údajů se zpracováním osobních údajů</p> <p><i>definice podle Nařízení:</i> jakýkoli svobodný, konkrétní, informovaný a jednoznačný projev vůle, kterým subjekt údajů dává prohlášením či jiným zjevným potvrzením své svolení ke zpracování svých osobních údajů</p>

Porušení zabezpečení osobních údajů	porušení zabezpečení, které vede k náhodnému nebo protiprávnímu zničení, ztrátě, změně nebo neoprávněnému poskytnutí nebo zpřístupnění přenášených, uložených nebo jinak zpracovávaných osobních údajů
zákon o ochraně osobních údajů	zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů
zpracovatel	<i>definice podle zákona o ochraně osobních údajů:</i> každý subjekt, který na základě zvláštního zákona nebo pověření správcem zpracovává osobní údaje podle tohoto zákona <i>definice podle Nařízení:</i> fyzická nebo právnická osoba, orgán veřejné moci, agentura nebo jiný subjekt, který zpracovává osobní údaje pro správce
zpracování (osobních údajů)	<i>definice podle zákona o ochraně osobních údajů:</i> jakákoliv operace nebo soustava operací, které správce nebo zpracovatel systematicky provádějí s osobními údaji, a to automatizovaně nebo jinými prostředky. Zpracováním osobních údajů se rozumí zejména shromažďování, ukládání na nosiče informací, zpřístupňování, úprava nebo pozměňování, vyhledávání, používání, předávání, šíření, zveřejňování, uchovávání, výměna, třídění nebo kombinování, blokování a likvidace <i>definice podle Nařízení:</i> jakákoliv operace nebo soubor operací s osobními údaji nebo soubory osobních údajů, který je prováděn pomocí či bez pomoci automatizovaných postupů, jako je shromáždění, zaznamenání, uspořádání, strukturování, uložení, přizpůsobení nebo pozměnění, vyhledání, nahlédnutí, použití, zpřístupnění přenosem, šíření nebo jakékoliv jiné zpřístupnění, seřazení či zkombinování, omezení, výmaz nebo zničení
zvláštní kategorie osobních údajů	osobní údaje, které vypovídají o rasovém či etnickém původu, politických názorech, náboženském vyznání či filozofickém přesvědčení nebo členství v odborech, genetické údaje a biometrické údaje zpracovávané za účelem jedinečné identifikace fyzické osoby údaje o zdravotním stavu či o sexuálním životě nebo sexuální orientaci fyzické osoby
adaptační zákon	nový zákon o ochraně osobních údajů, který je ve stádiu návrhu upravuje v souladu s Nařízením některé oblasti specificky pro Českou republiku
Sbor (Skupina WP29)	pracovní skupina pro ochranu fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů zřízená směrnicí Evropského parlamentu a Rady 95/46/ES ze dne 24. října 1995
dozorový úřad	Úřad pro ochranu osobních údajů
pověřenec (DPO)	osoba dozorující u správce či zpracovatele zpracování osobních údajů
posouzení vlivu (DPIA)	posouzení pravděpodobného rizika zamýšleného zpracování

Seznam zkratk

exekuční řád – zákon č. 120/2001 Sb., exekuční řád, ve znění pozdějších předpisů

kontrolní řád – zákon č. 255/2015 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů

nařízení vlády o katalogu prací – nařízení vlády č. 222/2010 Sb., o katalogu prací ve veřejných službách a správě

nařízení vlády o platových poměrech – nařízení vlády č. 341/2017 Sb., o platových poměrech zaměstnanců ve veřejných službách a správě, ve znění pozdějších předpisů

občanský zákoník – zákon č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, ve znění pozdějších předpisů

správní řád – zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů

zákon o kronikách – zákon č. 132/2006 Sb., o kronikách obcí

zákon o obcích – zákon č. 128/2000 Sb., o obcích (obecní zřízení), ve znění pozdějších předpisů

zákon o obecní policii – zákon č. 553/1991 Sb., o obecní policii, ve znění pozdějších předpisů

zákon o ochraně osobních údajů – zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

zákon o Policii ČR – zákon č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů

zákon o přestupcích – zákon č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů

zákon o registru smluv – zákon č. 340/2015 Sb., o zvláštních podmínkách účinnosti některých smluv, uveřejňování těchto smluv a o registru smluv (zákon o registru smluv), ve znění pozdějších předpisů

zákon o svobodném přístupu k informacím – zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím, ve znění pozdějších předpisů

zákon o úřednicích územních samosprávných celků – zákon č. 312/2002 Sb., o úřednicích územních samosprávných celků a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů

zákon o zaměstnanosti – zákon č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti, ve znění pozdějších předpisů

zákoník práce – zákon č. 262/2006 Sb., zákoník práce, ve znění pozdějších předpisů

Úvod

Česká republika má s právní úpravou v oblasti ochrany osobních údajů dlouholeté zkušenosti. Prvním právním předpisem byl zákon č. 256/1992 Sb., o ochraně osobních údajů v informačních systémech, který byl prvním uceleným právním předpisem v oblasti ochrany osobních údajů a který vznikl po přijetí Úmluvy o ochraně osob se zřetelem na automatizované zpracování osobních dat.

Uvedený zákon upravil ochranu osobních údajů, zejména povinnosti související s ochranou informací, pouze při provozování informačních systémů nakládajících s osobními údaji. Dále stanovil odpovědnost provozovatelů takových informačních systémů a dalších fyzických a právnických osob účastnících se provádění činností souvisejících s provozováním informačních systémů. Neupravil či upravil pouze částečně řadu dalších oblastí, např. dostatečnou ochranu osobních údajů vypovídajících o osobnosti a soukromí, povinnost toho, kdo shromažďuje osobní údaje, informovat občana o jeho právech a o jiných pro něj významných skutečnostech, oznamovací povinnost nakládání s osobními údaji u kontrolního orgánu subjektem, který hodlá nakládat s osobními údaji, možnost zásahu kontrolního orgánu před zahájením takového nakládání s osobními údaji, které by z hlediska ochrany osobních údajů mohlo představovat určitá rizika, sankce za porušování zákona a předávání údajů do jiných zemí.¹ Tento nedostatek napravil až zákon č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“).

Vzhledem k tomuto stavu nebyl český právní řád, kam byl zmíněný zákon převzat, kompatibilní s právem Evropské unie, na jejíž půdě byla přijata zvláštní Směrnice Evropského parlamentu a rady č. 95/46/ES, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a volným pohybem těchto údajů (dále jen „Směrnice 95/46/ES“), která ukládala členským státům, aby ji promítly do tří let do svých právních řádů. Svoje zákony s ní musely samozřejmě harmonizovat i státy, které se chtěly stát členy Evropské unie.

¹ Důvodová zpráva k zákonu č. 101/2000 Sb., Sněmovní tisk č. 374/0.

Cílem Směrnice 95/46/ES bylo zajistit vysokou úroveň ochrany osobních údajů ve všech členských státech Unie, zajistit volný pohyb informací a informačních služeb mezi členskými státy (zejména z důvodu stále se rozvíjejícího vnitřního trhu), stanovit společný rámec pro práci s osobními údaji a jejich ochranu na území Evropské unie a sladit národní legislativu v této oblasti platnou na území jednotlivých států (členské státy si mohou v národních předpisech upřesnit obecné podmínky a zákonitosti zpracování osobních údajů. Zásady ochrany se měly vztahovat na veškeré zpracování osobních údajů kteroukoliv osobou, jejíž činnosti spadají do oblasti působnosti práva EU (nevztahuje se však na fyzické osoby, které provádějí zpracování osobních údajů, které má výlučně osobní povahu – např. vedení adresáře, korespondence...), musely se vztahovat na veškeré informace týkající se identifikované nebo identifikovatelné osoby (nevztahují se tedy na anonymní nebo anonymizované údaje) a vztahovaly se i na zvukové a obrazové údaje týkající se fyzických osob.

Směrnice však pocházela již z roku 1995, a byla tedy 22 let stará. V těchto letech došlo k prudkému rozvoji informačních technologií, ke změnám v kategoriích nejčastěji zpracovávaných osobních údajů, i k určitému smazání hranic mezi státy. Vzhledem k tomu, že měl každý stát svou vlastní právní úpravu (a navzdory tomu, že všechny zákony vycházely ze Směrnice 95/46/ES), v mnoha oblastech se značně lišily, přinášela tato skutečnost komplikace.

Proto vyvstala potřeba úpravu zmodernizovat a sjednotit. Na základě zkušeností z aplikování Směrnice bylo jako právní forma nové úpravy vybráno nařízení. Nařízení má obecnou závaznost (podobá se vnitrostátnímu zákonu) – upravuje konkrétní situace pro abstraktně určené adresáty. Je závazné ve všech svých částech (nemůže být adresáty aplikováno nahodile a pouze v některých částech). Důležité je především to, že je přímo použitelné v každém členském státě (automaticky zakládá práva a povinnosti v právním řádu členských států). V okamžiku vstupu v platnost platí ve všech členských státech bez ohledu na existenci případných adaptačních zákonů a všechny orgány členského státu, správní úřady i soudy jsou povinny nařízení aplikovat. V okamžiku, kdy nařízení vstoupí v platnost, vytlačuje veškeré vnitrostátní právo, které je s ním v rozporu.

Dne 27. dubna 2016 schválil Evropský parlament konečnou podobu Nařízení Evropského parlamentu a Rady 2016/679, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (obecné nařízení o ochraně osobních údajů). Obecné nařízení (GDPR) měly členské země do 6. května 2018 převést do vnitrostátní legislativy, platit začalo od 25. května 2018.

Zároveň byl vytvořen návrh tzv. adaptačního zákona, kterým je návrh zákona o ochraně osobních údajů. „Návrh nového zákona o ochraně údajů má mimo jiné formou adaptace zajistit soulad vnitrostátní právní úpravy s obecným nařízením o ochraně osobních údajů, jehož hlavním cílem je účinná ochrana osobních údajů v celé Evropské unii, která vyžaduje posílení a podrobné vymezení práv subjektů údajů a povinností těch, kdo osobní údaje zpracovávají a o jejich zpracování rozhodují, a dále též rovnocenné pravomoci dozorových úřadů při monitorování a zajišťování souladu s pravidly ochrany osobních údajů, jakož i rovnocenné sankce za jejich porušování v členských státech.

Řádné fungování vnitřního trhu vyžaduje, aby volný pohyb osobních údajů v Evropské unii nebyl omezován z důvodů souvisejících s ochranou osobních údajů fyzických osob. Jednotná úroveň ochrany fyzických osob v celé Evropské unii zamezí rozdílům bránícím volnému pohybu osobních údajů v rámci vnitřního trhu a poskytne hospodářským subjektům, včetně mikropodniků a malých a středních podniků, právní jistotu a transparentnost, které fyzickým osobám ve všech členských státech zajistí stejnou úroveň práv vymahatelných právními prostředky a správčům a zpracovatelům uloží povinnosti a úkoly, prostřednictvím důsledného monitorování zpracování osobních údajů a rovnocenných sankcí ve všech členských státech, jakož i účinné spolupráce mezi dozorovými úřady jednotlivých členských států.“²

Také byl vytvořen návrh zákona, kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o zpracování osobních údajů.

² Důvodová zpráva k zákonu o zpracování osobních údajů.

I.

OBECNÁ ČÁST

1 Základní pojmy používané v oblasti ochrany osobních údajů

Jedním z klíčových ustanovení Obecného nařízení (GDPR) je článek 4, v němž jsou vymezeny základní pojmy. Toto ustanovení patří mezi jedno z nejdůležitějších, neboť z pojmů a z jejich aplikace vycházejí veškerá práva a povinnosti, která z Obecného nařízení (GDPR) vyplývají.

Nejprve je nutné přesvědčit se, že informace, s níž správce pracuje, je skutečně osobním údajem ve smyslu definice podle článku 4 písm. a) Obecného nařízení (GDPR), zda proces s ním prováděný je zpracováním ve smyslu definice, a teprve v případě kladné odpovědi na tyto otázky se správce zabývá dalšími ustanoveními Obecného nařízení (GDPR), jež mu ukládají povinnosti a dávají práva.

Článek 4 definuje řadu základních pojmů; vymezeny jsou všechny základní pojmy ve smyslu jejich hmotného obsahu (např. osobní údaj a další) a také pojmy, které lze označit za „popis procesu“ (např. zpracování).

Osobní údaj

Tento pojem je tím nejzákladnějším a nejpoužívanějším pojmem. Definice zůstala téměř stejná jako v předchozí právní úpravě. Podle definice jsou osobními údaji veškeré informace o identifikované nebo identifikovatelné fyzické osobě (dále jen „subjekt údajů“); identifikovatelnou fyzickou osobou je fyzická osoba, kterou lze přímo či nepřímo identifikovat, zejména odkazem na určitý identifikátor, například jméno, identifikační číslo, lokační údaje, síťový identifikátor nebo na jeden či více zvláštních prvků fyzické, fyziologické, genetické, psychické, ekonomické, kulturní nebo společenské identity této fyzické osoby. Ke změně došlo především v příkladném výčtu osobních údajů ve druhé části definice.

Pojem je definován několika faktory. Prvním faktorem je rozsah. Definice říká, že osobním údajem je informace, aniž by typ informace nějak limitovala. Termín „informace“ jako takový není nijak vymezen, ale ani omezen. Znamená to například, že

není kladen důraz na pravdivost informace. Může se také jednat nejen o informace tzv. objektivní, ale také o různé soudy, hodnocení, závěry a podobně.

Osobním údajem je tedy jakýkoli údaj, jenž se vztahuje k nějaké fyzické osobě. Současně je ovšem třeba, aby tato osoba byla těmito údaji či na jejich základě identifikovatelná. Pro to, zda jde o osobní údaj, je rozhodná skutečnost, zda je možno ze strany správce vytvořit přímý vztah mezi takovým údajem a danou fyzickou osobou. Takový vztah se vytváří prostřednictvím určitých identifikátorů, na jejichž základě lze jednoznačně určit, že se jedná o určitou osobu.

O osobní údaj se však jedná i v případě, že správce sice nedisponuje údaji, jimiž by mohl provést (přímou) identifikaci, ale má možnost si takový údaj opatřit a spojit s údajem, kterým disponuje (např. jméno a příjmení s rodným číslem). V takovém případě lze zjistit identitu subjektu údajů nepřímou. Určenost je tedy stav, kdy správce disponuje údaji, jimiž lze fyzickou osobu přímo jednoznačně identifikovat, o určitelnost jde tam, kdy správce může na základě údajů, která má buď k dispozici, nebo k nimž má přístup, tuto osobu jednoznačně odlišit od jiných subjektů.³ V těchto případech bude nezbytné zpracování takových údajů posuzovat zcela individuálně, případ od případu. Bude záležet na rozsahu údajů či zpracovávaných informací, dostupnosti a legálním zdroji případných dalších údajů, přístupu k těmto zdrojům apod.

Obecné nařízení (GDPR) stanoví, že informace se musí týkat subjektu údajů (tedy fyzické osoby) a tato fyzická osoba pak musí být buď identifikovaná, nebo alespoň identifikovatelná. I když lze jistě polemizovat, které informace mohou subjekt údajů identifikovat, a to natolik přesně, aby nebyla zaměnitelná za jinou fyzickou osobu, lze nepochybně říci, že těmito údaji obecně bude jméno, příjmení, bydliště a případně i rok narození. Na základě těchto údajů bude fyzická osoba identifikována přímo a subjekt údajů tak bude určen. Fyzická osoba však může být identifikována, a tedy určena v některých případech i menším rozsahem údajů. Pak se hovoří o určení nepřímém, tedy identifikovatelnosti, resp. určitelnosti subjektu údajů.

Pojem „osobní údaj“ byl vždy dotvářen rozhodováním soudů.

K otázce, kdy se o osobní údaj nejedná, se například vyjádřil Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) v rozsudku ze dne 29. 7. 2009, čj. 1 As 98/2008 – 148 tak, že uvedl *„za osobní údaj však zdejší soud nepovažuje ani jméno a příjmení osoby (návštěvníka) ve spojení s číslem jeho občanského průkazu. Ani na základě těchto údajů totiž není možné konkrétní osobu určit nebo kontaktovat. Neexistuje totiž žádný veřejně dostupný registr čísel občanských průkazů, v němž by bylo možné zjistit identitu osoby podle čísla průkazu. Navíc v případě čísla občanského průkazu se jedná o označení, které je*

³ Mates, P.: Ochrana soukromí ve správním právu. Praha 2004, s. 188.